

sammen med sine to Brødre, der allerede var halvvoksne. Oppe i Klitten sad hendes Far og Mor med hinanden i Haanden. Saa rejste Faderen sig i hele sin Kæmpebredde og slyngede Spaserestokken langt ud i Vandet. „Hvem henter mig den?“ raabte han — og en, to, tre var Arvid og Ebbe af Klæderne, og selv fik hun ogsaa travlt med at smøge af sig og soppe Sejrherrén imøde, naar han kom svømmende ind med Stokken i Munden ligesom en Hund. Det syntes hende altsammen saa kort Tid siden. En Oplevelse fra igaar eller iforgaars. Og saa var dog baade Faderen og begge Brødrene nu forlængst døde. Arvids Skikkelse huskede hun knap nok længer. Hun var kun et Barn, da han forsvandt paa sin Eventyrflugt. Hun huskede akkurat Faderens hvide, sammenbidte Ansigt den Dag, da Telegrammet om Rømningen kom. Og siden — den fortvivlede Venten, den aarelange Haaben paa et Livstegn!

Saadan var Sorgen kommen til hendes Forældre og havde gjort Moderens Haar hvidt før Tiden. I hvilken Skikkelse skulde den engang komme til Torben og hende? Hvormeget saa to Mennesker holdt af hinanden, — overfor Ulykken var de lige værgeløse. Den gik gennem lukkede Døre og tog med sig, hvad man troede allerbedst forvaret ...

Da hun saae, at de andre rejste sig, gik hun tilbage til Bænken. Moderen fandt det nu paa Tide at komme hjem. Selv ytrede hun ingen Mening, og det blev da til, at de tog afsted.

Paa Vejen op ad den snevre og besværlige Stentrappe